

θήκανε και τα κλαδιά, κουράστηκε κ' η Έβα κ' είπε του Άδάμ :

— Άδάμ ! Αιστάνομαι μεσ' την κοιλιά μου πόνους κ' καθίσωμεν εδώ.

Πού να φυτέψουν πιά κλαδιά ; Ήταν ξερά. Τα στέσαν τό 'να πάνω στ' άλλο, τάν ΣΤΑΒΡΟ και κάτσανε.

— Τι να 'ν'έδω ; άρώτησε περίεργη η Έβα.

Μιά φωνή άκούστηκε σάν ν'άρχουνταν ψηλά άφ' τόν ούρανό.

— Ό Γολγοθάς !

Έκείνη τή βραδιά γεννήθηκεν ο Κάιν.

Πόλη, Δεκέμβριος του 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΛΞΕΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ !

Φίλατε Νουμά

Τους είδαμε με το πλόημο στο χέρι τόν κούρα, να στέκονται μπρός στην πόρτα της μεγάλης Βρετανίας και να ζητούν το μπουναμά τους, οι κκούμιοι οι άστυφύλακες ! Ό φίλος μου έδάρυσε άπό το κακό που τούκαμε να βλέπει δημοσίους ύπαλλήλους και μάλιστα στρατιωτικούς να στέκονται σά ζητιάνοι και να ζητούν Έλεημοσύνη για τήν καλή χρονιά. Έδάρυσε νοιώθοντας μέσα του να γκρεμίζεται κ' ένας τοίχος του πύργου της αξιοπρέπειας και της ανεξαρτησίας του άνθρώπου, που η ζωή του είναι μιά άδιάκοπη έκπλήρωση καθήκοντος. Και για να τόν ύποστηρίξω έγω πέφασα το χέρι μου στο λαϊκό του και τούεπινα : Δέσε παρεξηγώ. Δέν έμπήκαε μέσα στην έθνική λυκοφουλιά ακόμα κι έχεις δίκιο να μιλάς για αξιοπρέπεια κι ανεξαρτησία. Μά'ισα—ισα σ' αυτό εΐσουν τυχερός. Ήτσι μπορείς άπό τώρα να συντρέξεις και σ' με το αίτημά σου το πρακτικό σ' έναν άγώνα που έδω και λίγο ξενοίχτηκε πιά στα γερά, να συντρέξεις να γεννηθούνε οι καινούριες αξιοπρέπειες κι ανεξαρτησίες. Έχε πάντα στο νου σου ένα στίχο του Παλαμά και δέ θα χάσεις.

«Παραστρατίστε, άκούστε με λαοί, κι άλλαχτε [δρόμο

Μά ο φίλος μου δέ μπορούσε ακόμα να ξεχάση τή θλιβερή ζουγραφιά τών δημοσίων ζητιάνων.

Άπελάτης

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ

Φίλε Νουμά,

Κατέβαινα μιά-μιά τις σκάλες της βιβλιοθήκης, ρίχνοντας το μάτι μου με κάπιο μένος ενός καινούργιου άνθρώπου άντίκρυ στην Άκρόπολη, που μου κόβει το μακρινό κύταγμα του άτέλειτου ούρανού της ζωής.

Πίσω μου έρχονταν δύο—τρεις μαθητάδες γυμνάσιου που καθώς φαίνεται τα κκούμια διαβάσανε τα πατριωτικά άρθρα τών λογοπατριωτών.

Κι' έλέγανε :

— Βρέ τί τα θέλετε—έγω να σάς πω τή γνώμη μου ; Ό μόνος Έλληνας τόν όποιον βλέπω έθνικώς εΐνε ο Καζάζης !

Οι άλλοι δύο άποκριθήκανε :

— Άπό πού να έρθει να τ' άρπάξει ! Ότι δέ όποιονάκι της γειτονιάς μου !

Η έθνική συζήτηση τών δασυκλωρεμένων άρτών νεορωμηών άν κρίνω άπό τόν τόνο που είχαν δώσει θα βιάσταζε, αλόιμονα ! ακόμα ως στον καφερέ, όπου οά τήν παρατήσανε για να πιάσουνε το τάβλι.

Πίστεφέ με, πώς αιστάνθηκα τόν πιο πικρό πόνο της ζωής μου, σάν είδα κι' άκουσα τους πολίτες που θ' άποτελέσουνε τήν άδριανή πολιτεία, να χώνονται άλάκρο: μέσα στα μπουγαδοκούρινα της πατριωτικής λογοπατρίας και να ξεγελιούνται νομιζοντας πως έτσι τους εΐνε κ' Έλληνες !

Με τόν κ. Καζάζη τίποτα δέν έχω. Μά σιχαίνουμαι τα λόγια του και τις άμαξάδικες ύποδοχές του.

Σιχαίνουμαι τα λόγια του κι' όχι άρτόνε, γιατί άφτός μπορεί και κάτι να κάνει επί τέλους, μα με τα λόγια του τα φέρτικα και Παρθενώνικα κάνει στον πόπο το μεγαλύτερο κακό που δέ σκέφτηκε, το κακό να βρίσκουμε θέμα και ν' άεροκοπανάνε τα κλημένα τα παιδιά—τα παιδιά, οι έλπίδες μας.

Κορυδαλένιος

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

το ένα, κ' ένα φρ. χρ. για το έξωτερικό, πουλιούνται στα γραφεία μας τέκτοονα βιβλία :

Του Ψυχάρη «Ταξίδι» και «Όνειρο του Γιαννίρη».

Του Πάλλη «Ήλιος και φεγγάρι».

Του Φωτιάδη Το εΓλωσσικό ζήτημα και η εκπαιδευτική μας άναγκασση.

Του Έδαλιώτη «Ίστορία της Ρωμισσίνης και Μαζώχτρα, Βρουκλακας κλπ.»

Του Φιλάντα Γραμματικής της Ρωμικής γλώσσας (μέρ. Α΄).

Του Αόγγου «Δάρης και Κλόν (χαρτοδέμένο) μεταφρ. Ήλ. Βουτιερβίδη

Του Σοφοκλή «Ικκ. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερη

Του Κ. Μασαγιάννη «Μοσκιές» (Διήγηματα 50 λεπτά).

Η ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη άπό τόν Άλέξ. Πάλλη δρ. 3 και φρ. χρ. 3 στο έξωτερικό.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ύπουργός Έσωτερικών ο κ. Θ. Η. Ντεληγιάννης

Άπό Πέμπτη σέ Πέμπτη

Σκοτωμοί. Άθήνα 1, Άμυρσα 1, Άκρόατα 1, Παλαμά 1, Λάρισα 1, Άργος 1.

Λαβαμοί. Άθήνα 9 (ο ένας άπό Εδέλιπιδες) Περαιάς 11, Λαύριο 1, Καλαμάτα 2, Λάρισα 1, (με ληστεία), Πάτρα 1, Έπαχτος 1, Τατόι 1, Ευλόκαστρο 1, Φυλακές Ρίου 1.

Κλεψιές. Άθήνα 5, Περαιάς 5. Στην Ίθάκη, 7. Στην Άντρο ο δημόσιος εισπράχτορας καταχράστηκε 30000 δραχμούδες κ' έφυγε. Μπορεί να ψάχνει για το βουλερτή κ. Βιτάλη. Άλλοίμονό του ά δέν είναι στο κόμμα !

Πρόβλημα νομικό. Ό νόμος λέει ρητά πως έχεις δικαίωμα να σκοτώσεις άλλον άν άλλιώς θα σέ σκοτώσει εκείνος. Το ζήτημα λοιπόν είναι : Έχεις δικαίωμα να σκοτώσεις το δήμιό σου ;

- Ποῦ πηγαίνει άφτός ο δρόμος ;
- Ποῦ πηγαίνει ; Πουθενά. Στέκεται άφτού που βρισκεται.
- Έννοώ, που θα φτάσω άν τραθήξω άμπρός ;
- Θα φτάσεις στο τέλος του δρόμου... άν προχωρήσεις, άρκετά.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ανλοποιεί,

Ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμβουλίου συγκαλείται τήν 7ην Φεβρουαρίου 1905 ήμέραν Δευτέραν και ώραν 3 μ. μ. έν τῷ Καταστήματι της Τραπεζής η έτησία τακτική Συνέλευσις τών μετόχων εις τήν παρακαλούνται να παρευρεθώσιν οι κατά το άρθρον 47 του Καταστατικού δικαιούμενοι να μετάσχωσιν αυτής κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι κάτοχοι Άνομόμων μετοχών θέλοντες να λάβωσι μέρος εις τήν τακτικήν ταύτην συνέλευσιν όφείλουσι κατά το έδάφιον α΄ του άρθρου 51 του Καταστατικού δεκαπέντε ήμέρας τουλάχιστον πρό της έναρξεως τών συνεδριάσεων να καταθέσωσιν επί άποδείξει τούς τίτλους αυτών έντός μέν της Έλλάδος εις τήν Τράπεζαν και εϋθείαν και εις τα ύποκαταστήματα αυτής.

Έν Βιέννη παρά τῷ Wiener Bank Veran, έν Κωνσταντινουπόλει παρά τῷ κ. Α. Ζαρίφη. Άθήναι 5 Ίανουαρίου 1905

Ό Διοικητής Σ. Σπογιτίς

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ένα πάνω στέλλο βγαίνουν ταχιδινά βιβλία που τιμάνε τή φιλολογία μας.

— Έτσι άπό τήν «Ήλιον» του Πάλλη, η «Κριτική του έόλου λογισμού», Έτσι άπό αυτήν «ο Ρομτινάσωνα» του Ψυχάρη, η «Άντιρόνη», η «Άτάλευτη Ζωή» του Παλαμά, τα λίγα μέρες η «Μήδεια» του Πατριωτή και, καθώς παθαίνουμε, δέ θά γνήσει ο Άρχαιολόγος του Καραβίττα.

— Κι όλα στή δημοτική, πίνάνεμά ται Κάπιος μάς έλεγε, πως στα εκατό βιβλία κατάντησε να βγαίνουν τα έννενηντα έννιά στή Δημοτική, κ' ένα μοναχά στην καθαρεύουσα—κι αυτό άπό τόν Βάλλθη.

— Για το πρωγονοιότικο δώρο ποῦκαμε στήν πατριδα του ο Παλαμάς με τήν «Άτάλευτη Ζωή» του—με τόν ποιητικώτατο αυτον τίτλο διαφτήστηκε ο καινούριος τόμος τών ποιημάτων του—θα γράψουμε σ' άλλο φύλλο.

— Άπό γράμμα φίλου μας που ζεί στή Ρουσία, σάς δίνουμε μερικες γραμμές για να δείτε τί κακό γίνεται στην άπέραντη αυτή Αύτοκρατορία σήμερα :

— Ούτε να μιλήσουμε, ούτε να γράψουμε, ούτε να σ κ ε φ τ ο ὕ μ ε μπορούμε.

— «Όχι μονάχα φοβάσαι να μιλήσεις, μα και τή φορά που σούβρεται στο νου και τή σκέψη για τις άδικίες που βλέπεις—τρομασμένος κοιτάξεις γύρω σου για να δεις μήπως σέ κοιτάζει κανένας. Παντοῦ λογοκρισία και κατάσκοποι !

— «Άπό το 1895 η Ρουσία ξόδεψε 470,000,000 ρούβλια για το στόλο της και σήμερα δέν άρίζει πεντάρα. Ένώ η Γιαπωνία με 100,000,000 άπάνω κάτω που ξόδεψε έχει στόλο περίφημο.

— «Μή θαρρείτε πως οι φοιτητάδες μας οι Ρούσοι μοιάζουν με τούς Ρωμιούς !

— «Οι δικοί μας, οι Ρωμιοί, παλεύουν για τόν σχολαστικισμό, για τή ρουτίνα, φοβούνται μήν τύχει και ταραχτούνε τα πράγματα νερά της ήμερης ζωής. Ένώ οι Ρούσοι παλεύουν για τή λευτεριά, για τή ζωή, για να μπορέσουν να ρουφήξουν λίγο καθαρό ήέρα, για να ιδούν τόν Ήλιο, τή ζ ω ν τ α ν ή Ζ ω ή

— Έχει κι άλλα το γράμμα, μα λυπούμαστε που δέ μας επιτρέπεται να το δημοσιεύουμε άλλετρο. Θα διαβαζότανε μονορούφι άπό τούς άναγνώστες μας.

— Δω κ' ένα μήνα βρισκεται στο κρεβάτι ο άγαπητός συνεργάτης μας κ. Ήλιος Η. Βουτιερβίδης, κι άπό τή μέρα που πήρε στο καλύτερο περνάει τις ώρες του μεταφράζοντας άρχαία ποιήματα για το «Νουμά».

— Τα πρώτα τα διαβάσατε σήμερα. Με το χτεσινό γράμμα του, που μάς γράφει πως έγινε πιά δλόταλα καλά,